Yıl:1 Sayı:5

MARS

Edebiyat-Sanat-Fikir Fanzini

TEMMUZ-AĞUSTOS 2017

Mars Fanzin iftiharla sunar.

Yazanlar

Adem Ölmez

Fevzican Çelik

Nilsu Dursun

Güneş

Uğur Hakan Hacıoğlu

Eren Akyol

Umutcan Çetinöz

Derviş Erol Taşdelen

Çizenler

Can Bayar

Ümit Öncü

Atilla Serdar Öcal

Kapak

Adem Ölmez

Basım Yeri

Ankara

marsfanzin.editor@gmail.com

CEBİMDEKİ ORANGUTAN

Bugün yirmi iki yaşındayım. Hayatım da hiçbir şey değişmedi desem yalan olur. Hem de okkalı bir yalan. Hayatıma bir kadın girdi, çıkmıyor. Kovuyorum, gitmiyor. Dövüyorum, anlamıyor. Kafasına satırla yirmi beş defa vurdum, ölmedi. Balkondan onu, yirmi yedi kez attım, ölmedi. Neden gitmiyorsun? diyorum, cebinde diyor. Elimi cebime atıyorum. Bir paket sigara ve annemden arakladığım mutfak çakmağı. Onları, masaya bırakıp, boğuyorum kadını, yine ölmüyor. Cebim de diyor. Elimi, tekrar cebime atıyorum. Yine aynı şeyler çıkıyor. Bir tane yakıyorum sigaradan, ona üflüyorum yok oluyor. Sanki yirmi iki yıldır onunla yaşıyorum.

Sonra fark ediyorum, aslında ben, yirmi üç yaşındayım ya da yirmi bir de olabilir. Kakam çok karıştı. Üniversiteyi bırakalı çok oldu. İki kere daha üniversite okumayı denedim, olmadı. O zaman ben yirmi dört yaşında olabilirim. Askere mi gitsem ki?

Kadın, yeniden gülümsüyor. Elimi, cebime atıyorum, elma çıkıyor. Ona veriyorum. Şapırdatarak yiyor. Kadın, benim düşlerim de yaşıyor olabilir. Tabi bu aylar önceydi, belki yıllar olmuştur. Hükümet karşıtı ya da vatansever biri olduğum için, kara bir deliğe girdim. Neyim, kimim, nereden geldim, kime ne anlatıyorum? Bu gibi soruların cevabını unutalı çok oldu. Belki de ben, otuz iki yaşındayım. Ya da elli iki, babam da bir zamanlar elli iki yaşında idi.

Aynı odada, içine kapanık tipler de görüyorum, neden buradalar belli değil. Belki yoklar. Bir tanesi, ayakkabı kutusu biriktiriyor. Biri aşırı derece de, Can Yücel'e benziyor, belki odur. Herkes, garip bir şekilde beyaz giyinmiş. Deterjan reklamı gibiyiz. Oda biraz karanlık; ama baya ağırlıklı bir renk. Can Yücel'e benzeyen ağabey, bana bakıp cebinde diyor ve avazı çıktığı kadar şiir okuyor. Bağırmaktan, kıpkırmızı oluyor. Elimi, cebime atıyorum, boş bir defter. Yazmaya başlıyorum. Sonra sıkılıyorum. Belki uyuyorum, tam hatırlayamıyorum. Kalkıp biraz yürüyorum.

Ayakkabı kutusu biriktiren adam, bana çarpıyor. Gülümsüyor ve cebinde diyor. Cebimden, büyük bir ayakkabı çıkıyor. Ona veriyorum. Bu durumdan, çok sıkıldım, ölmek istiyorum. Kadın geliyor. O, daha söylemeden, elimi cebime atıyorum ve orangutan çıkıyor. Ne saçma bir cep diyorum. Ağlıyorum. Kadın; bana, ziyaretçiniz var, anneniz geldi diyor. Koluma giriyor. Ben ağlıyorum. O, susmamı istiyor, ben onu öpmek istiyorum. Sonra; o, ağlıyor. Annem ağlıyor, Orangutan bize bakıyor...

ADEM ÖLMEZ

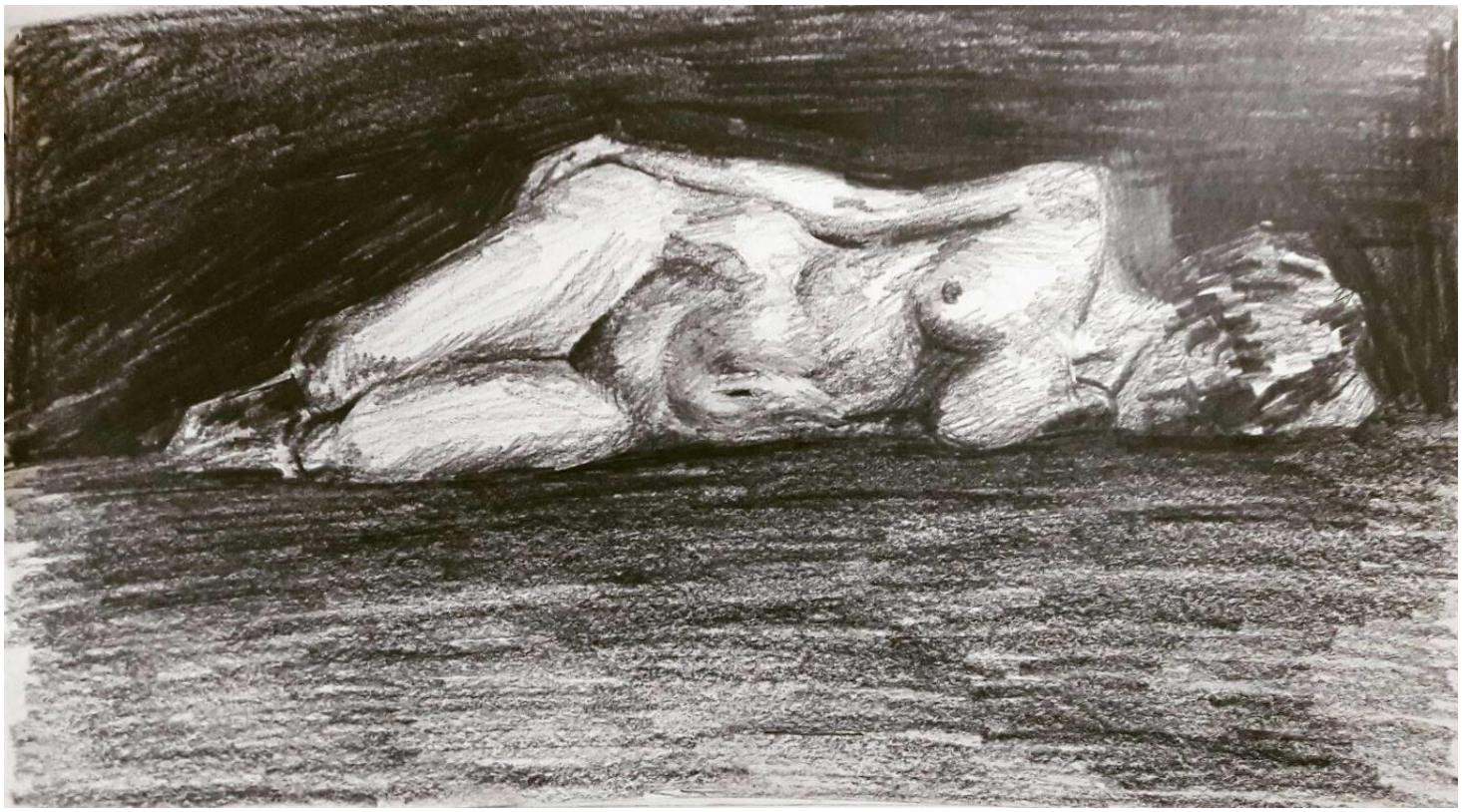

GECE

Gece ansızın uyanıyorum öylece. Ya korkuyorum o an ya da acılarımı düşündükçe kahroluyorum. Korkumla yüzleşsem. Yapamam, korkuyorum işte karanlığın derinliğinden korkuyorum. Acılarımla yüzleşsem... Yapamam, bir kez başlarsam düşünmeye bataklıkta saplanmış gibi kalırım çıkamam işin içinden. Çok fazla keder, hüzün, yitirmişlik var. Uyumayı deniyorum düşünmeden. Olmuyor, ya adrenalim yükseliyor korkudan ya da acılar teker teker yüz üstüne çıkıyorlar. Fark etmediğim gözyaşlarım süzülüyor yanağımdan, yastığım ıslanıyor yağmurda şemsiyesi olmayan kadın gibi. Ne korkularımı düşünmeden uyuyabiliyorum ne de acılarımı. Ağlamaktan yorgun düşmüş bedenim dayanmıyor daha fazla ağlamaya uyuyakalıyorum öylece. Zaten 'uyuyakalmak' olmasa ne ben her gece uyanırdım ne de uyku var olurdu benliğimde.

NİLSU DURSUN

HAYAT

Bomboşluğumla tanıştırmıştın beni. Bomboştum artık. Düşüncelerim, hayatım, kalbim boştu. Paramparça bir kalp yarattın bana. Her parçanın içinde anılarla bıraktın beni. Onarmadın, parçalar kaldı kalbimde. Canımı yaktı. Ben bunlara alışmışken bomboşluğumla ve kırılmış parçalarımla yaşıyorken geldin ve benden boşluğumu ve kırılmış parçalarımı da aldın hayat. Bende sadece acı bıraktın. En kuru en can yakıcısından bir acı bıraktın. Her gün bu acıyla yüz yüzeyim şimdi ben. Hissettikçe, yaşadıkça, aldığım her nefes ve verdiğim her nefeste tadıyorum artık acıyı. Düşünemiyorum, beynim acıyla dolu. Kayboluyorum bu acıda, yok oluyorum. Acı bütün bedenimi sarıyor ben benlikten gidiyorum. Ağlamak istemiyorum ama hiçbir şey yolunda gitmiyor. Şimdi ağlamaktan başka ne var elimde? Sadece bir hiç. Gerçek hayat o kadar kesinki tek bir hareketinde sana acımasız olduğunu hatırlatıyor. Ağlayarak uyuyakalmak yerine gülümseyerek uyuyakalmak istiyorum.

NİLSU DURSUN

STYX'E DÜŞEN CİN BANDOSU

Ölüm koşusuna çıkmış
Bandocu dedelerin
Orgazmını
Çift spatulayla ters çevirdim
Çük spazmını tetikledi
Sebzeli çorbaya sperm düştü

Caminin imamı Rab'ı göğüsledi
Ve narsis komplexleri olduğunu belirtti

Cenabet kalmamak utanç verici
Kadınların inlemesine
Savcılık onay verdi
Tanrı mahcup
Taşakları tapılası inekler yarattım dedi ve egosuyla sevişti
Beat kuşağı Nuh'un gemisinden inmemiş

Cin Evcilleştirme Derneği'ne yardım edip Cennetten telif hakkı aldım Paranormal olayların yönetildiği

Winehouse şelalelerine
Piromanyak merdiven altı amelesi boşalmış

Kurşun askerin kızmış gözyaşları
Truva atını çöle kaçırttı
Balkabağının içinden çıkan incinin soyutsal rendelenmesi
Evrensel bir orospuluk

Katolik kardinal lojmanının Styx'i gören cephesinde satanist ayini
Düzenler cadılar
Yengeç kollu keçi satanistik
Şiirlerimi yırttı
Şeytanlar kozmik durumlarda belirir Sudkostik

Eroinman mutantların ihrama girdiği yerde Torbacı tutuklandı
Yüce İsa! Bize karşı merhametli ol
Kellemiz pancardan değil
Biz sadece zekâ geriliği olan insanlarız Devrimci düşünemeyiz
Yüce İsa! Bize karşı affedici ol.

GÜNEŞ

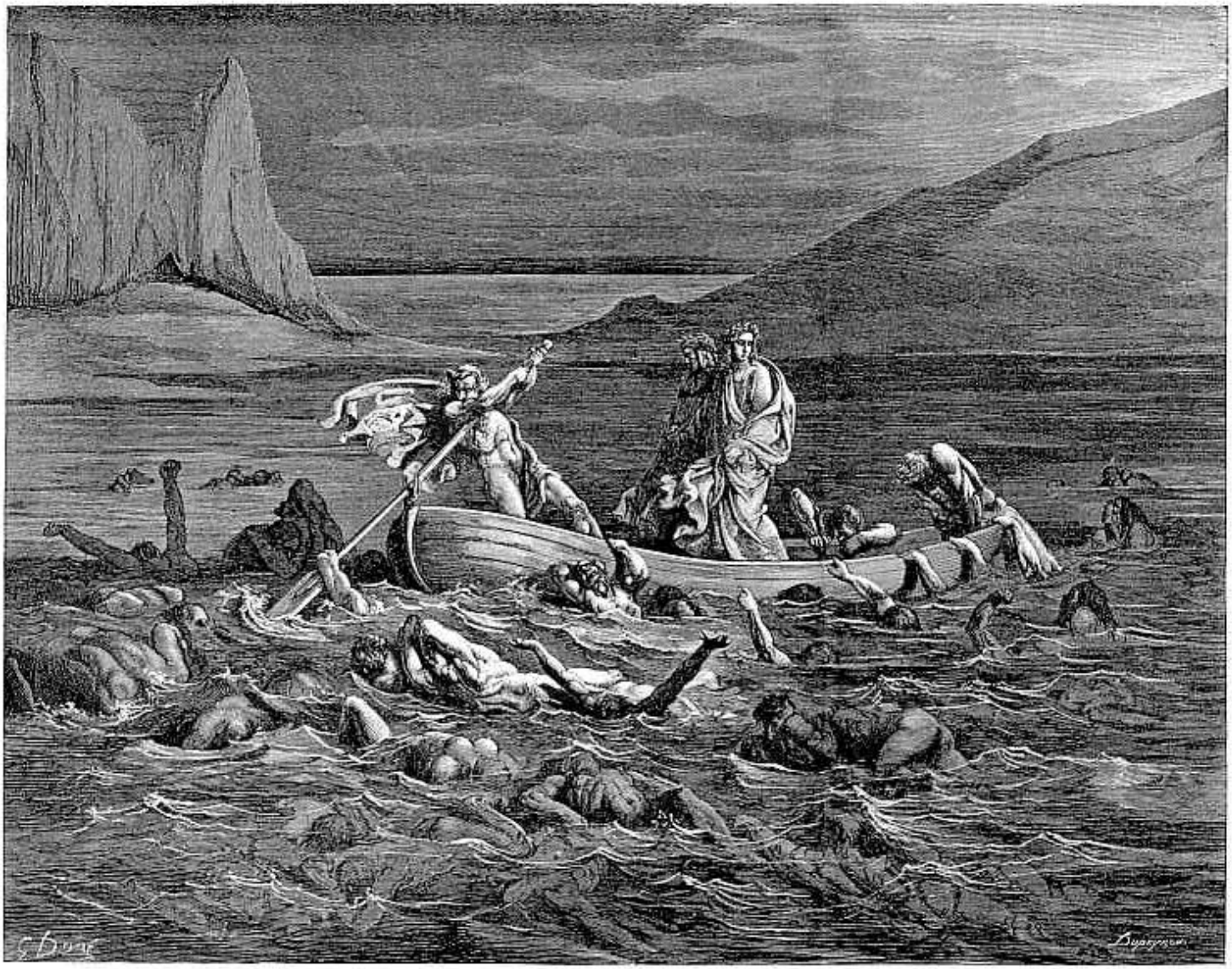

THE STYX—PHLEGYAS

The antique prow goes on its way, dividing / More of the water than 't is wont with others (*Inf.* VIII, 29, 30).

ŞEHİR IŞIKLARI

Şehir ışıklarından olsa gerek,
Hissedemiyorsundur sevgimi.
Şehir ışıklarından olsa gerek,
Göremiyoruzdur sevişen yıldızları.

Bekle biraz…
Şehirden kaçanlar olacak birazdan.
Duyduğumuz anons, gidenlerle gelecek olan…
Işığın anonsu.

Gidenler ışık saçar,
Kalanlar…
Ah o kalanlar…
Bak kalanlara, bak şehre…

Bir yere gidebiliyor mu?
Belki de kaldığı için, ışıkları kör ediyordur bizi…

FEVZİCAN ÇELİK

Okuyalım;

Oğuz Atay-Tutunamayanlar

Hasan Ali Toptaş-Gölgesizler

Hakan Günday-Kinyas ve Kayra

Agatha Chrıstıe-On Küçük Zenci

Celil Oker-Çıplak Ceset

Franz Kafka-Dönüşüm

Murat Menteş-Dublörün Dilemması

İhsan Oktay Anar-Puslu Kıtalar Atlası

Stefan Zweıg-Satranç

Anthony Burgess-Otomatik Portakal

Ahmet Karcılılar-Mavinin Reddi

Brıgıtte Aubert-Doktor March'ın Dört Oğlu

Alper Canıgüz-Tatlı Rüyalar

Aytaç Ars-Yakarsa Dünyayı Vampirler Yakar

Stephen Kıng-Sadist

Wıllıam Goldıng-Sineklerin Tanrısı

Küçük İskender-Bu Defa Çok Fena

Tess Gerritsen-Cerrah

George Orwell-Bin Dokuz Yüz Seksen Dört

Frıedrıch Nıetzsche-Böyle Buyurdu Zerdüşt

Aziz Üstel-Beni Kim Öldürdü?

Abidin Dino, Yaşar Kemal-Yüzler

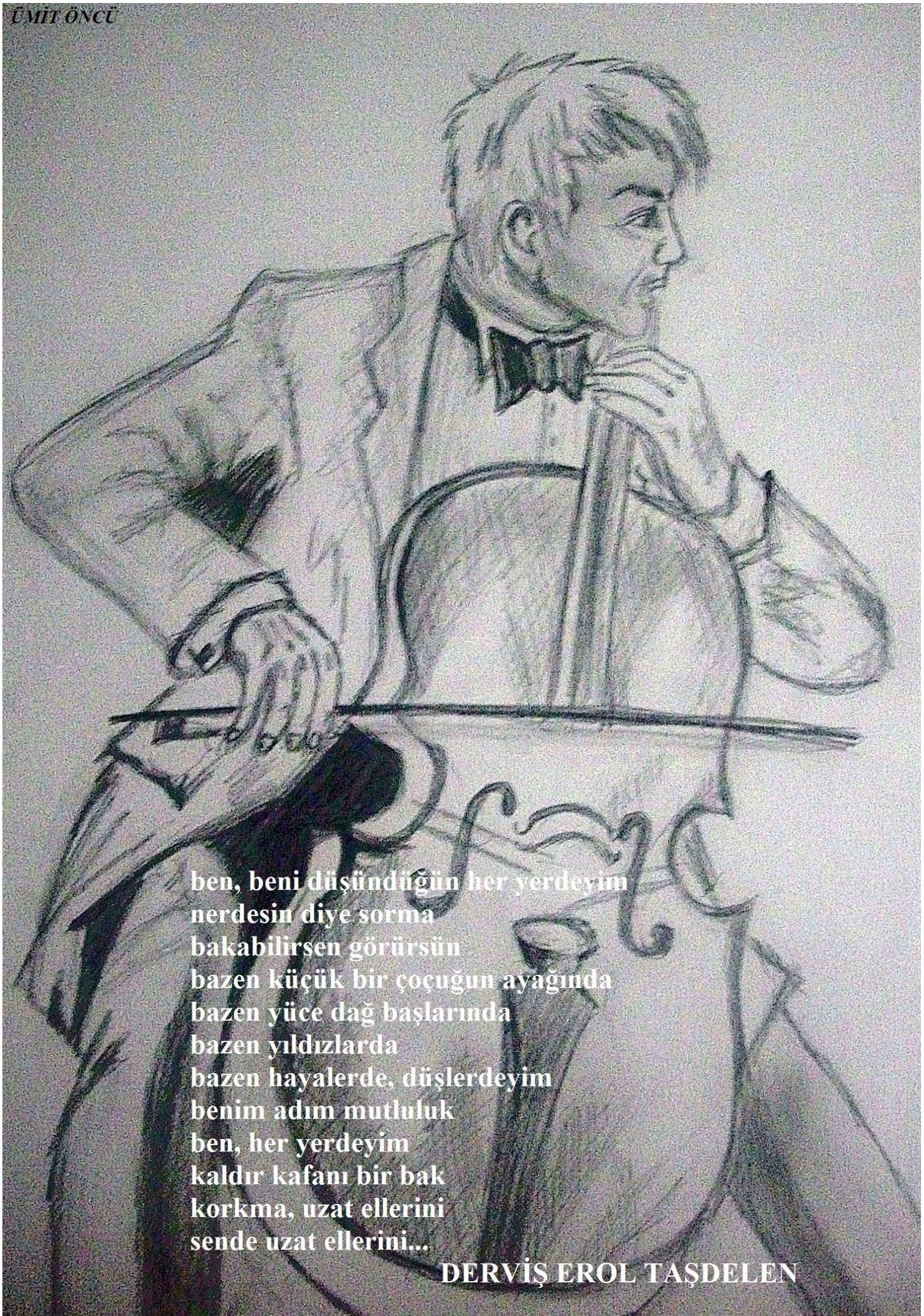

ben, beni düşündüğün her yerdeyim
nerdesin diye sorma
bakabilirsen görürsün
bazen küçük bir çoçuğun ayağında
bazen yüce dağ başlarında
bazen yıldızlarda
bazen hayalerde, düşlerdeyim
benim adım mutluluk
ben, her yerdeyim
kaldır kafanı bir bak
korkma, uzat ellerini
sende uzat ellerini...

DERVİŞ EROL TAŞDELEN

Yeratlı Manzumeleri

Varoluş Sancısı

Mesai bitimine az kalmıştı saat 9'a geliyordu, bütün günün yorgunluğu vardı adamın üzerinde, yitikti. Ceketini aldı askıdan 'iyi akşamlar dileyip ayrıldı iş yerinden. Eylül akşamıydı, mayhoş bir esinti yaladı adamın yüzünü, sahile yürümeye karar verdi, bir avuç insanla takip etti caddeyi.
Günü kurtaracak bir şeyler yok gibi görünüyordu, canını sıkmıştı bu durum. Yorgunluğu dindi bir anda, kordon boyu sıralanan insanları görünce. Çalışmak iyi geliyordu adama, düşünmeye fırsatı olmuyordu çalışırken, belki de bu yüzden sadıktı bu kadar işine.
Bar gördü ara sokakta, canı bira çekti hak etmişti sekiz saatlik mesainin ardından. Ellerini cebine attı bir kaç bozukluktan ibaretti, meteliksizdi. Buruk bir tebessüm taktı yüzüne, sigara ateşleyip eve gitmeye karar verdi. Uyumanın tek kaçış yolu olduğunu düşünüyordu, haklıydı. Apartmanın merdivenlerini ağır ağır çıkıyordu, acelesi yoktu zaten genelde acele etmezdi, hayat kendiliğinden olan bir şeydi ve farkındaydı bunun.
Tırmanırken merdivenleri böcek çekti dikkatini-ters dönmüş kıvranıyordu. Nazikçe kavradı ve bacaklarının üzerine geri bıraktı böceği, bu iyi hissettirdi adama, kapıya vardı kilidi çevirip girdi içeri. Nihayet diye iç geçirdi, ‘Nihayet evimdeyim' .Üstünü çıkardı hemen, lavaboya girip rahatladı. Bir kaç dakika izledi kendini aynada, sivilceler çekti dikkatini patlatılmaya hazır kocaman irinler, vazgeçti bir daha çıkacaktı nasılsa. Sabah bıraktığı gibi duruyordu kahvaltı masası, hüzün vardı o masada. Hayatındaki yarım kalmışlıkları hatırlattı adama. Hayat yoktu o masada, masadan akan hüzün tüm evi sarmıştı, Hayat yoktu o evde.
Yatağına uzandı, ellerini iki yana açıp tavanı izlerken yarını düşündü, Hiç gerçekleşmeyecek bir şeyleri bekleyerek geçireceği yarınları düşünürken,
Uyuya kaldı.

Öteki

Yalnızdım,
Bütün gece emmiştim şişeleri
ve
akşamdan kalma bir sabahı kucaklıyordum.
Gözümün aldığı her şey acı olarak saplanıyordu beynime.
Uyku lükstü, kramp gibi saplanan düşüncelerimin arasında.
Düzenli geçirdiğim bunalım nöbetlerimin birindeyim,
insanların 'her şey yolundaymış' gibi davranmaları bir davet oluyordu bu sürecime.
Odamda, günler geçiriyor bu şekilde devam ettirebiliyordum ancak.
Akışın içinde mola verdiğim bu duraklarda anlamaya çalışıyordum,
dışarıda neler olup bittiğini.
Yatağıma uzanır saklanırdım, günler haftaları kovalardı
Ve benim izlemekten başka bir seçeneğim yoktu.
Kendi yöntemlerimle severdim üstesinden gelmeyi hayatın ve günler sonra çıktığımda deliğimden, silahımı alır elime başlardım sayfalara sıkmaya.
Olup bitenin ve verdiğim savaşın en özel anı olurdu, yazmak.
Seviyordum yalnız savaşmayı etrafımda birbirinden beslenen insanlara rağmen.

Umutcan Çetinöz

KULPU KIRIK BAVUL

Bıraktım
Hemen hemen her şeyi
Hayatımı bir oltanın ucunda
Kurşunu ağır bir
Boz büyük dalganın içine sokuyorum
Dipte yosun
Dipte misyoner pozisyonda bir denizkızı
Terim domur domur vajinasınasuzmusa damlıyor
Değil mi?
Bir hayır vardır denizkızında
Dedim ya şimdi her şeyi bıraktım diye
Denizkızını da bıraktım
Ağzımda kürdan
Elektrik faturalarını bile kapattım
Babamın geçmişine bir kurşun sıktım
Mermi ayıp olmasın diye kafasını sıyırdı
Özür dilerim
Çengele bir şey takıldı kurşunların arasından
Dipten ölü mimozalar çıktı
Çoğu otopsili
Çoğu dikişli
Ölüm nedeni votka redbull üstüne biraz esrar
Bakma öyle bilmem ne hanım
Bıraktım işte her şeyi

Her şeyi bile ayrı yazıyorum

Dil bilgisine dikkat ediyorum

Mesela de leri da ları ayrı yazıyorum

Cümleler dilime cariye oluyor

Her gece haremime bir başkasını alıyorum

Göğsümde başkasını öpüyorum

Erotizmin alfabesini kara tahtaya yazıyorum

Şimdi bıraktım her şeyi

Ve Afrika’ da ki çocuklar pastafaryan artık

Rastafaryan

EREN AKYOL

ISIRGAN

“Onun açıklayamadıkları vardı, biriktirdikleri…”

Sabahın ilk saatleriyle birlikte uyandığında yatağın kenarındaki ince suntaya tutundu, sertti. Gözlerini sertçe ovalayıp etrafını incelemeye başladı. Normalliği fark ettiği anda elini ısırmaya başladı. Rahatlamıştı. Aniden yatağından kalkıp penceresinden dışarıyı izledi. Elleri ısırık izleriyle doluydu. “Hâlâ buradayım” diye iç geçirdi yüzüne vuran güneşin o ilk ışıklarına doğru.

Üzerinde hiçbir özel ifade barındırmayan basit ve soluksuz bir hayatı vardı. Ölümden oldukça korkan biriydi bu yüzden sabahları uyandığında elini ısırırdı. Eli ısırıklarla doluydu. Kendini bir şekilde inandırmak zorundaydı hayatta olduğuna. İki odalı bir evde yaşıyordu. Televizyonu ya da su ısıtıcısı olmayan bir evdi burası. Evin her tarafında sözlükler vardı. Duvarlarını çeşitli yabancı dil sözcüklerinin karşılaştırmalı anlamlarıyla doldurmuştu. Böyle oyalanmak hoşuna giderdi. Sebebini bilmeden oyalanırdı. Hayatla oyalanır, yalnızlığıyla oyalanır, ölüme karşı oyalanırdı. Eskiden matematik hocalığı yapmıştı, biraz saçlarını dökmüştü bu iş. Pi’ yi üç bile alamayınca bırakmıştı. Arada bir tekdüzeliği bozar dışarı çıkardı. Mevsimler hiç fark etmiyordu onun için, her halükarda üşürdü. Farklı bir sabahtı uyandığı. Bugün çocukluk arkadaşıyla görüşecekti ki basit biri değildi bu çocukluk arkadaşı. İlk aşkıydı onun, çikolataların ilk paylaşıldığı insandı. Saçlarını yıllar sonra ilk kez taramıştı. Bu yüzden saç uçları acımıştı, ellerindeki yaralar kadar. Çocukluk aşkının her nasılsa onu bulup ona ulaşabilmesi onu heyecanlandırmıştı. Ne hoştu şu heyecan! Buluşacağı restorana sahil yolundan gidiyordu. Kıyıya vurmuş deniz kabuklarından topladı. Nasıl da severdi yıllar önce deniz kabuklarını. Hep onu hatırlatırlardı. Uzakta bir yerlerde gülümseyen onu. Birkaç tanesini avucunun içine alıp denizin sularında kumlarından temizledikten sonra montunun cebine koydu. Yol boyunca kaldırımdaki parke taşlarını inceledi. Dönüp geriye bakışlarında hep evden ne kadar uzaklaşmış olduğunu sorgulayıp durdu kendinde. Restorana doğru yol alırken tuhaf düşünceler sardı içini. Restoranlar öğle saatlerinde arkadaşları ağırlardı. Çeşitli temeller üzerine arkadaş olan insanları.

Birbirini sevenleri barındırmazdı bu saatlerde o restoranlar. Restorana vardığında alelacele bir masaya oturup onu beklemeye başladı. İki kişilik servis açtırdıktan sonra buğulu camdan dışarıyı izlemeye başladı. Ne kadar değişmiş olabilirdi ki? Nasıl görünüyordu kim bilir. Cevabını bilmediği soruları kafasından söküp attıktan sonra bardakların temizliğine, örtünün düzgünlüğüne ve etraftaki seslere kabarttı duyularını. Kafasını meşgul edebilecek, heyecanını bastırabilecek her şeyi yapmak mubahtı ona, şimdilik. Yıllar önce onu geride bırakıp gittiğinde yüzündeki o elveda gülümseyişini hiç unutamamıştı. O tatlı gülümseme içinde atıp kurtulamayacağı bir özlem bırakmıştı. Elleri üşürdü ya, hep bu yüzden. Aklına takılanlar kafasında hayli yer etmişken aniden gözlerinin önünde tüm heybetiyle duran o zarif gölgeyi gördü. Gözleri yerdeki gölgeyi inceliyordu. Kafasını ağır ağır kaldırıp o yüze baktı. İşte o gülümse! Yine oradaydı. Biraz uçları sarkmış biraz da üstü kırmızıya boyanmış. Ama o hep bildiği gülümsemeydi karşısında. Yıllar öncesini anımsatan o gülüş. Şimdi ısınmıştı içi. Akrabalardan bulmuştu adresini, şarjı hep düşük telefonunun numarasını. İşte rastlantılar yıllar sonra bir araya getirmişti ikisini. Gözleri ellerindeki izlere takılmıştı. Sorduğunda "Isırgan otu yetiştiriyorum." dedi. Yüzüne baktığında gülümsemelerin ardında yatan tuhaflığı fark etmişti. Evliydi, çocukları vardı telefonda öğrenmişti hepsini. Öyleyse neydi mutsuzluğunun sebebi? Daha fazla dayanamayıp cebindeki deniz kabuklarını ona uzattı. O an, algı sisteminden içeri girecek olan sözlerin hükmünün ne manaya geldiğini anlayabilmesi ise fazla uzun sürmeyecekti. Hüzün dolu sözler düşüyordu o kırmızı dudaklardan "Keşke seninle paylaşabildiğim bir hayatım olsaydı. Seninleyken, şu an yaşıyormuşum gibi hissediyorum fakat bu uzun sürmeyecek" dedi. El eleydiler. Müsaade isteyip küçük el çantasını alıp tuvalete gitti. Onun geri dönmesini beklerken cebinde eskiden kalma notları karıştırmaya başladı. Belki işe yarar birkaç cümle çıkar diye. Sonra masadaki yemekleri fark etti. Utancından onun yanında tek lokma yememişti. O sırada tabanca sesi duyuldu. Masadan hemen kalkmadı, birkaç saniye taş kesildi. Ağzı doluydu ne yapacağını da bilmiyordu. Ne çiğneyebildi onu ne de yutabildi hatta tabağa tükürmek istedi, yapamadı. Peçetesine tükürdü her şeyi. Tuvalete doğru gitti. Ağızlarını açmış yerdeki cesedi kaskatı kalmış vücutlarıyla izleyen insanların arasından sıyrılıp ona yaklaştı.

Musluk sonuna kadar açıktı. Pamukla kapatılmış gideri yüzünden de neredeyse taşmak üzereydi. Anlaşılan gözyaşlarının bile duyulmasını istememişti. Yere doğru eğilip başını elleriyle kavrayıp omzuna yasladı. Yüzüne baktığında gözyaşları henüz kurumamıştı. Makyajı akmıştı. "Ne de yorulmuş o güzel yüzün" diye iç geçirdi. Suçluluk duygusuyla oradan hemen ayrıldı. Masadan geçerken onun oturduğu sandalye ilişti gözüne. Sırtlayıp onu da peşine taktı. Geldiği yolu takip edip eve dönerken cebinde kalan son küçük kâğıt parçasına bakıp gülümsedi. Artık onun da yanında olduğunu hissettirecek manaları taşıyordu o soğuk ve izlerle dolu bedeninde…

"Isırgan otları neden bizim canımızı yakar? Aslında ısırgan otları bizi sadece kaşındırır. Canımızı yakan ısırgan otları değildir. Onun kaşındırmasıdır."

UĞUR HAKAN HACIOĞLU

ATİLLA SERDAR ÖCAL

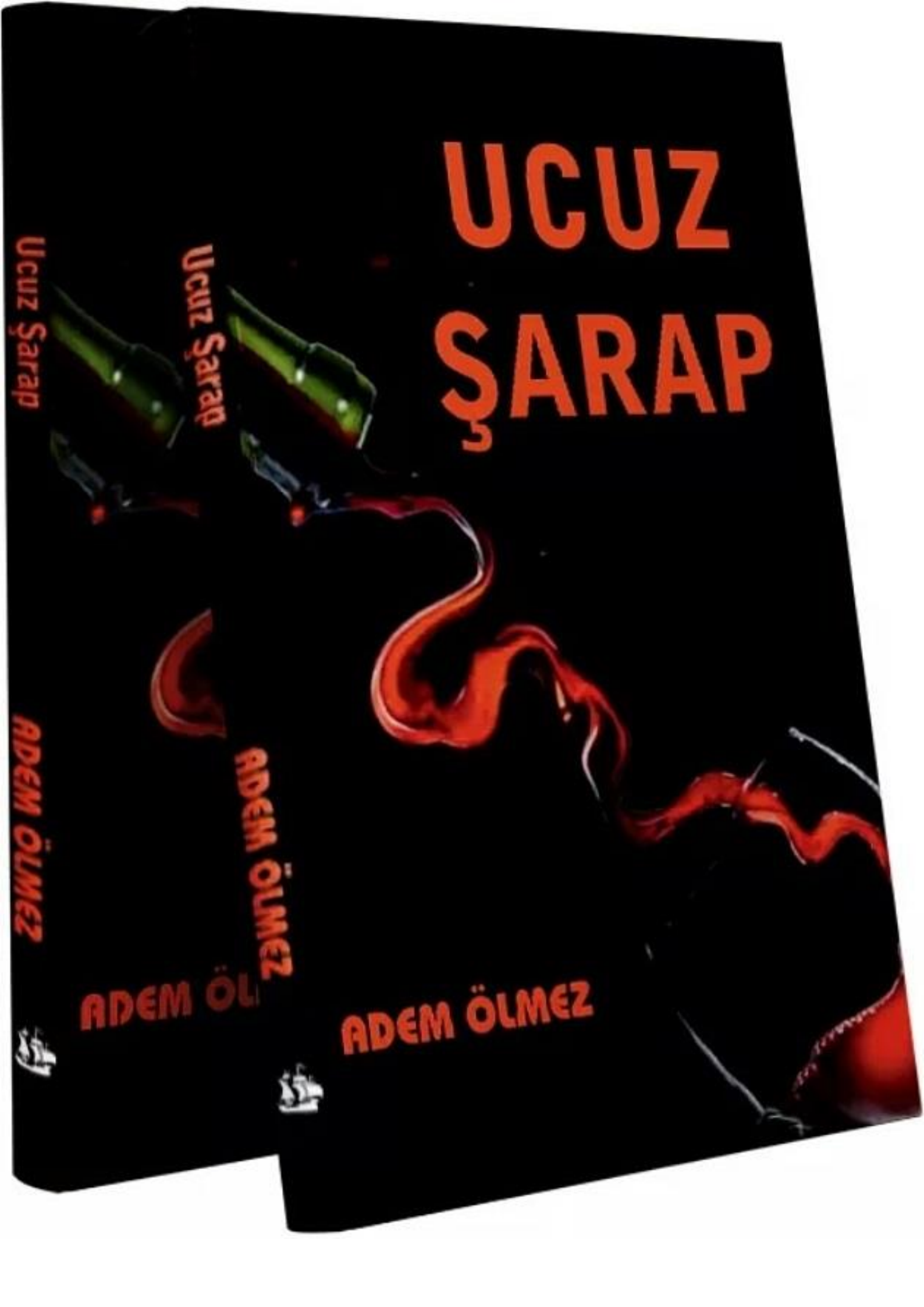
UCUZ
ŞARAP
ADEM ÖLMEZ
Ucuz Şarap
ADEM ÖLMEZ
Ucuz Şarap
ADEM ÖLMEZ